

nevzdával, ani když už bylo jasné, že bude muset za Finnem až na střechu. Funěl sice jako lokomotiva, stoupal však sveřepě dál.

Finn mezitím rychle zhodnotil své možnosti. Střecha byla plochá, měla půdorys obdélníku a trčelo z ní množství cihlových komínů. Některé z nich plivaly do

vzduchu smrdutý černý kouř. V dálce se zrcadlilo moře, nad nímž kroužili rackové. Majestátní silueta sochy Svobody se k němu otáčela zády, upírajíc svůj pohled do ústí zálivu.

Byla by to pěkná vyhlídka, kdyby to zároveň nebyla past, z níž nebylo úniku: od vedlejší budovy, jakési továrny, ho dělila hluboká propast.

V tu chvíli se na střese vynořil udýchaný indián.

„Tak tady končíš, chlapečku,“ utrousil mezi zuby, jako by Finnovi četl myšlenky. Chlapec se zoufale rozhlížel kolem sebe.

Indián sevřel pěsti: „A teď mi vrátíš hodinky pana Pendergasta.“

Tak on ví, jak se ten chlápek s knírkem jmenuje? A co s ním má společnýho? Nějakej jeho slouha? Nebo gorila? Když se mi podaří přeskočit tam na tu střechu, už mě nechytí, to by musel mít křídla.

Pohlédl ještě jednou do hlubiny rozprostírající se mezi ním a střechou továrny. Byl mladý, mrštný a silný, ale i tak to bylo zatraceně daleko.

„Nebudu ti to opakovat, kluku,“ zavrčel indián.